

SVEĆENIČKA KULTURA ŽIVLJENJA

IZLAGANJA

UVOD

Ovaj je pastoralni skup prezbitera Riječke metropolije u znaku poznatog aksioma *Milost ne razara nego pretpostavlja i usavršava narav*. Tema skupa, dakle, obuhvaća ono naravno kao logičku i metafizičku pretpostavku nadnaravnoga. U teologiju svetoga reda znale su se ušuljati jednostranosti u naglašavanju onog nadnaravnog u svećeničkom služenju i životu, pri istovremenom zanemarivanju istine da čovjek bitno pripada fizičkom svijetu. U ljudsko su tijelo, prema Božjoj stvarateljskoj promisli i činu, upisane određene zakonitosti koje nam znanost otkriva i koje valja poštivati. Suodnos jave i sna, rada i odmora, duhovnog i tjelesnog rada, redovitost i kvaliteta obroka, kao i redoviti liječnički pregledi, neizostavni su u dosezanju punine čovječnosti. Župni stan i kvaliteta stanovanja u njemu nije sporedna stvar, budući da u tom prostoru, koji se sastoji od lužbenog i privatnog dijela, svećenik, prema sadašnjem prakticiranju pastora, boravi znatan dio vremena i nije svejedno kako je uređen taj prostor koji djeluje kako na onoga koji tu živi tako i na one koji povremeno ulaze u to zdanje.

Da bi svećenik današnjem čovjeku mogao naviještati evanđelje mora poznavati pitanja i dileme sadašnjeg trenutka. Literatura, kazalište, izložbe i glazbene priredbe, uz estetski doživljaj koji obogaćuje svećeničku čovječnost, ogledalo su vremena i bitan orijentir za kvalitetnu evangelizaciju. Riječ je temeljni instrument kojim se svećenik u svom radu služi pa je vrednovanje i ophođenje riječju neizostavna sastavnica svećeničke kulture življenja. Znamo da su nedostaci u ljudskosti najveća zapreka vjerodostojnosti našega navještanja. Današnja javnost osobu navjestitelja, samim time što ima sveti red i crkvenu misiju, ne prihvaća *a priori*, nego se traži osobna karizma i autoritet koji je postignut osobnom i uvjerljivom predanošću službi i poslanju, a time pitanje ljudskosti i kvalitete našega čovještva postaje presudnim.